

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

לקח לחייים

מתוך דברי מורנו ראש הישיבה שליט"א

מדוע שר התורה זצוק"ל חמק לביתו?

באחת הפעמים שהופעתי בביתו של רשכבה"ג מרן שר התורה זצוק"ל בכדי להזעיק אתו בלמוד, הוא ישב במקומו הידוע - בסמוך לגרם המדרגות העולות לביתו, קשהטלית קטן מהדרת את מראהו. המתנתי בפרוודור הבית עד שייסיס להשיב לשואלים.

לפתע הגיעו לפניו אברך עם אשתו, ואני עינתי היטב במרן לראות את הנהגתו במקרה כזה. והנה, כשמרן הבחין שאשה עומדת לפניו, הוא הסב את פניו בכדי שלא לראותה. והאשה שלא הבינה שמרן מקפיד בכך מאד, החלה לומר את שאלתה. באותו רגע מרן קפץ מכסאו כמי שהכישו נחש, כשעיניו מוטות ארצה, וחמק לתוך ביתו.

היה ברור היטב מה היתה סבת בהלתו של מרן זצוק"ל, אך לכליאתי, רבים מהעומדים תמהו ולא הבינו מדוע מרן חמק לביתו, וכמותם גם בני הזוג לא הבינו זאת. עד שפעבר כמה ידקות באה הרבנית ז"ל, אשת חבר למרן זצוק"ל, וקראה לאותה אשה אל תוך הבית, והסבירה לה שמרן נמנע מלשוחח עם נשים, ונשים שמבקשות לשאל דבר מה נגשות אליה, ואכן היא שמעה את שאלתה והשיבה לה, כדרכה שהיתה מקבלת את הנשים ומברכת אותן, והנה ממנה עצה ותושיה על פי מה שקבלה מבעלה הגדול.

מעשה זה מלמד אותנו לקח רב, שאם אדם קדוש וגדול החוק מפתני היצה, נוהר כל כך מלשוחח עם אשה, מה יגידו אבותי הקיי - כל אדם שפתני היצר קרובים יותר ללבו, שבדאי צריך לשמור בכך את עצמו ביותר.

הספרו של מורנו ראש הישיבה שליט"א בשילוב סיפורים, עובדות והנהגות על מרן שר התורה זצוק"ל

שבת וצדיק חר הא

"וַיַּצֵּא אֶשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמְתּוּ לִפְנֵי ה'". בני אהרן נפטרו ביום שבו הוצקם המושקן שהיה יום שמח מאד, כמו כן בעצם היום השמח של שושן פורים ירד אבל גדול לעולם עם הלחם מעמנו רשכבה"ג מרן שר התורה זצוק"ל, ואמריו תז"ל (ר"ה יח): 'שקולה מיתתן של צדיקים כשפרת בית אלקינו'.

מביטים אחרי משה ואמרים ראו כמה שוקיו שמנות כמה עורפו שמון, הכל מושלנו (רש"י קדושין שם בשם הספר), ולעומתם היו אנשים הגונים שהיו אמורים לשבת, אשרי ליד אשה שקף מבטח שהשיכיה תקנס אחריי לפתח אהלו (רש"י שמות לג ח).

וכמבאר בספה"ק ששיני בני אדם יכולים לשהות בקרבת צדיקים ואחד מן גיש שם הרגשת גיהנם ואחד מן גיש שם טעם גן עדן ולפי הרגשה זו תהיה גם הרגשתו של האדם בעולם הבא. שאדם שחי בזה העולם עם עין טובה והעריף את הצדיקים ואת כל הבריות זוכה גם בעולם הבא לראות את הטוב קראוי ולהרגיש שם ענג גדול מנעם זו ה, אבל אדם שחפש דפי בפריות, הרי שגם בעת שהותו בעולם הבא הוא יראה את הכל בעין רעה וירגיש שם סבל, רחמנא לצלן, פי התכונות שאדם רכש בעולם הזה, ולו אותו לעולם הבא והם יהיו תכונותיו והרגשותיו שם.

לקתום פיות המקטרגים

ועתה יובן שהסבה שמושה לא הסתיר את פניו בעת שלמד תורה לעם ישראל, מושם שבאשר היו עסוקים בלמוד, לא היה פנאי לאותם ליצנים לחשב גנאי על משה, אבל בצאתו מהאהל כסה את פניו משום שאלו פניו לא היו מכסות, הם היו מביטים בעורפו ומהפכים את הקערה על פיה ומרננים אחריו שהוא אוכל מכספם, ותדבר היה גורם עליהם כסודו גדול, שבמקום שישתקלו עליו בהערקה, כמו שרבי הסתכל בהערקה על

אמריו תז"ל (פ"ח טו): אמר הקב"ה למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנאי ושבת שמה ואני מבקש לתנה לישראל לה והודיעם. וקדם לכן תז"ל מביאים את הפסוק: "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו" ושואלים שיהי סתירה, שאצל משה אנו רואים שה' נתן לו מתנה בלי להודיעו ואצל השבת רואים שהקב"ה הוא להודיע על מתנתה לעם ישראל ומקף למדנו שהיה מתנה לחברו צריך להודיעו.

הסתרת פנים

ויש לבאר שהגמרא אלה סתירה ושיני נושאים אלו מפני שמושה והשבת הם הנינו, ה, כדאיתא בזה"ק (ח"ג קמ"ד) שרבי יהודה קרא לרשב"י שבת משום שקל ששת ימי המעשה מתברכים בזכותו, כדגמת השבת שעל ידה מתברכים ששת ימי המעשה.

ועל כן קרן עור פניו של משה כאשר הוא עמד לפני ה' בנקרת הצור עד שהיה צריך לכסות את פניו במסוה, והנה שעורו קרן באור רוחני על ידי שראו על פניו את מאור ה' ג המדות הטובות של רחמים של הקב"ה שהיו שונות על פניו, ובעת צאתו מהאהל מועד עד באו לאהלו היה צריך להסתיר את פניו ומדוע לא הסתיר את פניו בעת שלמד תורה לעם ישראל?

טעם גן עדן

אלא דהנה תז"ל (קדושין לג) מפרשים את הפסוק: "והביטו אחרי משה" שהיו שהביטו אחריו לגנאי והיו שהביטו אחריו לשבח, שהיו ליצנים שהיו

עורפו של רבי מאיר וזכה מנף לחכמה גדולה משל חבריו - הם מביטים בו גלזול רחמנא לצלן.

ובגלל אותם ליצינים משה שם על פניו מסכה, והוא גם התנהג כלפי חוץ בהנהגות פשוטות מאוד, עד שמי שהיה רואה אותו לא היה יכול להעלות על דעתו מהן מעלותיו הגדולות וכמו שכותב בעל התפארת ישראל (סוף קדושיו) על אותו מלה גוי שקשרה את משה רבנו אמר לו איך אומרים עליך שאתה מנהיג רבנות, בעוד שפראה פניך פשל אדם שיש בו את כל המדות המשחתות?! השיב לו משה, אכן המדות הרעות הללו היו קממות בי, אלא שעבדתי על עצמי והרגלתי את נפשי למדות הטובות והרחימות שה' חפץ בקו.

יבכה שמשנה הסתיר את מעלותיו ונתן לראות אותו כבעל מדות קשות חלילה, הוא מנע שלא

יתעורר קטרוג על הליצינים שפוזלוים בו, כי כעת תהיה עליהם פך שפני שאינם מבחינים בגדלתו הם טועים לזלזל בו, וקמאמרם (ביצה 6): הנה להם ליצינאל, מוטב יהי שוגגים ואל יהיו מזיזים, כי אלו משה לא היה מסתיר את מעלותיו, היה עליהם קטרוג גדול שהם מזוללים בו כמזיזים אף על פי שהם רואים בחוש את מעלותיו הנפרות לעין.

לדרש את המדות הטובות

והנה אמרו חז"ל (עירובין נג), שדרך היה מגלה מסכתא ושאלו לא גלי מסכתא ונמצא שבגלל אותם ליצינים נגרם שלא גלי מסכתא, הינו שפנימיות מסכת לבו הקדוש של משה, שהם מודתיו הקדושות וקרבנו לה, היתה מסתרת ולא מגלה לעיניהם, ומעלותיו היו מגלות רק לעיני אהרן הפכה ונקני העדה, עד שקם רבי

עקיבא וגלה מסכתא' שהיה דורש כל קוץ וקוץ שבתורה (מנחת כס), הינו שהיה מבאר את המדות הטובות של משה רבנו המתגלות במצוות התורה ומגלוי הליכותיו' של משה דרש תילין תילין של הלכות' וקמאמרם (מגלה כח): 'אל תגרי הליכות אלא הלכות', שפפך משמע שההלכות נלמדות מההליכות הישירות של אבותינו ורעיונו הקדושים].

וכמו שפצינו קעין זה (שבת 13) שרבי עקיבא גלה שגם אהרן נצטרע מפני שנתבע על שלפי גדלתו נחשב לו שדבר במשה ואמר לו על כך 'אתה מגלה מה שהתורה פסתה' ואם הוא גלה את החסרון של אהרן, בודאי עסק ב'מדה טובה המרבה ממדת פריענות' לגלות את מעלות מדיניות הטובות של משה ואהרן ודרשן בקוצי אותיות התורה הקדושה.

מפני מה ירד האבל כיוון מחולני?

עם מרן זצ"ל בשעות הערב, וזכיתי לקבל ממנו עצה ותושייה בתחומים רבים, כשהייתי עומד לפניו הייתי שומע שאלות ששואלים אותו ומה הוא משיב להם, זכיתי לראות את שמירת העינים הגדולה שלו ששמר את עצמו במ"ט שערי שמירות וסיגים [ראה אחת מהעבודות בקמור 'לקח לחיי'ם].

כידוע, מנהגו היה לעשות בכל ערב פסח סיום הש"ס ועוד ספרים רבים, ובשנה מעברת היה מסיים בפורים, ובשנה זו שהיא שנה מעברת הוא נפטר ביום הפורים, ונראה שהדבר בא מן השמים לעורנו לקבל ממנו את עסק התורה מאהבה, שהרי בפורים 'הדור קבליה מאהבה' הינו שצפכיל לעסק בתורה עם אהבת ה' ולבא ממנה לאהבת הנריות ולמדות טובות, כמו שפמן

אבל לאחר שהעם ראו את פניו של משה הקורנות מאור מודתיו הטובות, הם התרואו ממנו, כמו שקתוב: "ויראו מגשת אליו" כי ראו כמה הם קטנים במעלה לעמתו והדבר גרם להם חלישות הדעת גדולה, לכן מאז משה הסתיר את פניו, ומודתיו הטובות הנצרכות להתגלות לנו ביום השבת הן נסתרות מעינינו והדבר נשאר לקל אחד מאתנו פעבדה אישית לגלות בעמל וביגיעה את המדות הטובות של משה רבנו השמונות בתורה הקדושה ולעמל לדיבק בהן ביום השבת ובכל ימות השבוע, ועל העמל והגיעה האלו ינחל האדם את עקר שכו פזולם הנא.

קדשת התורה והעינים

לפני שלששים שנה זכיתי לשוחח רבות בלמוד

חז"ל מבארים שהסכה שה' לא הודיע למשה שקרן עור פניו היא מפני שהוא דבר העשוי להתגלות לו, אבל מתנת השבת שמתן שכרה לא עתיד להתגלות, משה היה צריך להודיעה לישראל, וקשה, הרי לא מצינו בתורה שמושה גלה את מתן שכרה של השבת?

ויש לבאר, שהתשובה לקח מנחת פדברי הגמרא חז"ל שמתן שכרה של השבת הן מודתיו הנפלאות של משה רבנו בעצמו, שעל פן דוקא הוא נשלח לבשר לעם על מתנת השבת, כדי שיראו את מודתיו הנפרות בפניו הקורנות מאור ה', שהן הן שכרה של השבת, כמו שאמרו חז"ל (ירושלמי דמאי) שבשבת אפילו עם הארץ לא מוציא דבר שקר מפיו.

תאיר באור יום חשכת לילה

בציור שבכותרת הגליון:

יהודי יושב ועסוק בתלמודו בחשכה לאחר החרבן.

איזה מאור גלה מרן שר התורה זצוק"ל בתורה שעל ידו האיר את חשכת העולם.

על כך במאמר: 'מתיקות גלוי המסכת של מרן שר התורה'

עצות מתוקות

מעלת הקרבה לצדיקים בעלי מדות טובות, גדולה היא עד למאד, ראינו לאדם לומר על הרבה דברים ונחות שלו כדי להתחבר אליהם וללמוד את מדותיהם הטובות, ויגמול שיהיה הגון אמרו. פדאי הוא היל שמתאבד על ידו ארבע מאות זוז וארבע מאות זוז והלל לא יקפיד (שבת לא), ישיש לפרש זאת שפדאי לאדם לאבד ממנוה מאות תוהות בחייו הינו לומר על הרגליו ול'זוז' בנפשו מצד לצד בשביל התועלת הגדולה - להיות קרוב לצדיקים בעלי מדות טובות, בכדי לראות היאף אינם מקפידים ומוחלים וסולחים לאותם שמקניטים אותם כמו שארע אצל הלל הגון (ע"ש).

מתיקות שיחי

רבונו של עולם, רחם עלינו ונגן להתחבר לצדיקים קדושים בעלי מדות טובות ונשקיל שלא לבא לפניהם רק לתועלת עצמנו על מנת לקבל מהם ברכות וסגולות בלבד, אלא נבא לפניהם בעקר בכדי לשנות על דם את אורחותינו וללמוד מהם את מדת העשנה, היתרה, האריכות אפיים, העיון טובה ושיאר מדותיה הערבות והמתוקות, ועל ידי זה נזכה ממילא שכל ברכות וסגולות התורה הקדושה יתקיימו בנו ולא נבא לעולם לקבל שום צער וצרה, אמן סלה.

עם הבריות (סוף יד), ומשתמשים בה למדות משחתות לצער את הבריות והחי יתן אל לבו.

הדרך לכפר עוונות

נמצא, שאדם שרוצה לכפר על עוונותיו, שחז"ל מיעצים לו לשנות פרק נוסף בתורה, עליו להבין שמלבד מה שיוסיף כפשוטו לעסק יותר בתורה, העקר הוא שיגלה מלמודו את חובות הלבבות ויבוא על ידו לעסק בפרק נוסף של קיום הלמוד.

וכגון, שאם לומד בסדר נזקין על נזקים שאדם גורם לחברו, יבוא מן לידו פרק של קיום לגמול חסדים עם הבריות ולהיטיב להם, כגון שייתן להם קמון ומוצרי מזון.

ויש לזכר שלא רק זה נקרא חסד, אלא גם נתינת מלים טובות וגריבות עדיד לחבר נקראים גמילות חסדים וזהו גמילות חסדים גדולה יותר מנתינת מזון, כי בזה הוא מוזק את נפשו וזהו דבר שקשה יותר להשיגו מאשר להשיג קמון ומזון.

את ה' ביראה ובאהבה כראוי, וכן הצדיק מיעד כדי לבא אליו וללמוד ממנו את עונותיו ואת מדותיו הטובות.

וכמו שהיה נפר בחוש, שפידוע מן זצ"ל אמר את ברכותיו במילה מועטת וזאת בנדאי כדי לרמוז למתברכים שאז וזאת תכלית לבוא לצדיק רק בכדי לקבל ממנו עצה, סגולה וברכה להצלחה, לבני חיי ומזוני רויחי, אלא בעקר כדי לקבל ממנו תורה ודעת ה'.

ולצערנו, פטירתו של מן זצ"ל ביום הפורים מלמדת על החסרון היה שהיה בנו, כי יום הפורים הוא יום שבו מתבסמים בשתיית יין על מנת לגלות את הטעויות המסתרות בפנימיית הלב, ופטירתו ביום זה מלמדת אותנו שעלינו לתקן את מה שאנו מרמפים את עצמנו ובאים לצדיקים רק בשביל התועלת האישית שלנו ולא בשביל התכלית - ללמוד מהם לעשות את רצון ה'.

מתיקות גלוי המוסכת של מרן שר התורה

שמרו אותו מן השמים מלהקפיש בהריגת פר שישראל, רחמנא לעיל.

והדברים נותנים לנו להבין מעט מה התחולל בלב הגדול של מן זצ"ל, שמה שהיה מיעד לעסק בתורה על כל דבר ששאלו אותו, פנתו היתה לעסק בתורה בקדושה, מתוך הרגשה של "שיותי ה' לנגדי תמיד", כמו שהוא עסק בפר בתורה הקדושה והיה גלי מסכתא הינו שבה מלמוד מסכתות הש"ס לאהבת ה' ויראתו ולמדות נפלאות ולענה הגדולה מכלם, שאם אנו בני דורו היינו עוסקים בפר בתורה, בנדאי היינו רואים כבר בגאולה.

כמו שיצא מפי קדשו מספר פעמים ולא זכינו לראות בהתגשמות הדברים, מפני שלא השכלנו לעסק בתורה באופן הראוי והנהיגה שלנו היתה באופן של 'לא גלי מסכתא', שלא גלינו את המדות הטובות ואת הקרבת אלקים שיש לגלות מהש"ס ולא גלינו שזה מה שרצה מנהיג הדור מן זצ"ל שנגלה בתורה.

התקנה שנותרה...

אבל כל זמן שגור נשמטנו דולק אפטר עוד לתקן ועלינו לראות על כל פנים לתקן את אורחותינו מכאן ואילך ולעסק בתורה בקדושה ולשמה ובנדאי שלא לשם כבוד או על מנת לקנטר את החבר להראות לו שאתה חכם יותר ממנו או להוכיח לו שהוא לא יודע ללמוד או שהוא אינו רצוי בעיני ה', כי למוד קזה הגורם חלישות הדעת לבריות, לא רק שאינו מקרב את הגאולה אלא הוא מרחיק אותה, וכאן השכינה זועקת 'אוי להם לבריות מעלבלונה של תורה' שעוסקים בתורה שקלה מלמדת לגמול חסדים ולהיטיב

זצ"ל פעמנו עסק בתורה בקדושה ויראת שמים גדולה ולמודו היה על מנת לקיים ובא מלמודו ליד מידות טובות, פמדת הענה שהיתה בולטת אצלו שהיא ראש למדות הטובות, ושלל נעסק בתורה גרידא בלי אהבת ה' ואהבת הבריות.

תכלית ועוד הצדיקים

עוד יש לנו ללמוד מן פטירתו היה ביום פורים, שיום זה קשור למן, משום שפורים הוא פידוע יום של גלוי ההסתרה ורבים נוהגים להשים עליהם ביום זה מסכה ביום של תחפשות, ומן זצוק"ל היה מסתמך מאד מעיני הבריות כמשה רבנו שפניו היו מקסות מעיני העם מפני אורו הגדול, כך רבים טעו במן זצ"ל והם היו באים לפניו רק בשביל ברכות וסגולות בלבד ובכך בכיול שמו על פניו של צדיק גדול זה מסכה המסתיר את מעלתו הרמה ואת תפקידו האמיתי - ללמוד לעם איך לעסק בתורה בקדושה, שהרי 'אין סגלה בתורה' ו'למוד את העם לעבד

חז"ל (שריב"ג) אומרים, שבני יהודה גלי מסכתא ולכן נתקיימה תורתם בידם ובני הגליל לא גלי מסכתא ולכן לא נתקיימה תורתם בידם וכמו כן ידוד היה מגלה מסכתא ושאלו לא גלי מסכתא, הינו שידוד היה מגלה את הדעת הטמנה במצוות התורה ובפסוקים שעליהן והיה מגלה שלא די בעסק התורה בלבד, כי עקר המטרה בלמוד התורה הוא כדי לבא מפנה ליד מיעשה של אהבת ה' ומדות טובות שהן חובות הלבבות.

ומעשה שראיתי בעיני באותן שנים שהייתי עומד לפני לשמשו, ללה אחד בא אדם לפני מן ותנה לפניו את מר לבו שעבר על אסורי פרת ומן הורה לו ללמוד מסכת פריית, טעו האיש למן שהוא קעת כבר עוסק בלמוד מסכת זו, השיב לו מן: חז"ל אומרים אם שנה דף אחד ישנה שני דפים (ויק"א כה א).

לאחר כמה ימים בא לפניו אדם נוסף וספר בצער רב שהוא נכשל בהריגת ילד בשוגג על ידי דריסה ומן הורה לו ללמוד מסכת מכות. לאחר שהיא יצא שאלתי את מן היאף על ידי למוד דף גמרא נוסף ויכול להתכפר לאדם עברות כאלו?

עסק התורה בדבעי

מן השיב ובאר שחז"ל (תנ"א יח) אומרים, ששפאדם עוסק בתורה, הקב"ה יושב ושונה כנגדו ואם פן בנדאי ששאלתם אנשים עסקו בתורה, הם יבואו לכלל תשובה ופשפש במעשיהם ולגלות אילו מדות ותכונות רעות קמוות שבהם שגינו הם באו לכלל המכשולות שבבדם, ע"כ תכן דברי קדשו, וכגון שאדם שהרג בשוגג, יתכן שכלבו יש שגאת הבריות ולכן לא

מלמדת את אמותיהם את החסד שה' עושה שיהיה נעפר ונהפך לחלב (דה ט), והתורה היא שהיתה נחשב מלמדת אותן להפיר בתסדי ה' גם זה עצמו נחשב כחלב רוחני שנתנה להן, כמו שהגמרא (ערוגין דף) אומרת שהתורה נמשלה לחלב, שפשם שהחלב כל זמן שהגבן מבקשו הוא מצוי לו, כך כל זמן שאדם מבקש את דעת התורה היא מצויה לו, וכמו שאמרו: 'כתר תורה מנח בקרן זוית, כל הרוצה יבוא ויטל' הינו שמי שדורש את התורה ובא לטלה היא מצויה לו והוא זוכה לה.

והוא מציין לו, כך כל זמן שאדם מבקש את דעת התורה היא מצויה לו, וכמו שאמרו: 'כתר תורה מנח בקרן זוית, כל הרוצה יבוא ויטל' הינו שמי שדורש את התורה ובא לטלה היא מצויה לו והוא זוכה לה.

הרננית בעקבות מרן

זכמו שהתקנים בביתו של מרן שר התורה זצ"ל שיהיה מתוק מאד את רוחה של אשתו הרננית ע"ה, והיה מודה לה על המאכלים הערבים שהיא מכינה והיה משבח אותה על מעשיה הטובים והיה מלמדה לרפוש תי עולם הפא וזכרן זכה שאשתו הרננית היתה גומלת חסדים טובים עם כל הנשים באי ביתה והיתה מנקה את הרבים - צבור הנשים בדעת שקבלה מבעלה הגדול ומזמנה הצדיק ר' אריה לוין זצ"ל ובכה זכתה וזכתה את בעלה בזכויות גדולות, שהכל בזכותו, שהשיקע בה הרבה יראת שמים ומדות טובות.

מכרה לעלות על מטתו מייד בבואו הביתה, אלא שאיר לעצמו כחות לשוחח עם אשתו דברי חזק ויראת שמים, שפכה הוא מחיה את נשמתה המצפה לחזק אחריו כל טרחתה בהתקנת הבית והילדים.

שרה מלמדת חסד...

זכה נהגו אבותינו הקדושים פאברהם שנהגו כן עם שרה אמנו, כמו שחז"ל מספרים על שרה אמנו שפאשר נולד לה יצחק, הגויים אמרו שלא יתכן שבגיל קנה נולד לה בן, אלא בגדאי היא אספה אותו מן השוק, לכן 'היניקה בנים שרה' שהיתה מאכילה את בני השרים והמלכים ובכה כלם העידו שישחק נולד לה.

ויש לדעת ששרה לא רק האכילה את הילדים, אלא למדה את אמותיהם את חסד ה' שפארה אכל לילדים, שכן כן היתה דרכו של אברהם אבינו, שהיה מביא אורחים לאהלו והיה מלמדם לברך את ה' על המאכלים המשפחים ועל האברים המשפלים את המאכלים ומי שהיה מודה לה' וימתתנהו לפניו יתברך, אברהם הנה פוטר אותו מלשלם על מה שאכל אצלו, ומי שלא הודה לה', אברהם היה מחיבו לשלם על אכילתו, וזאת משום שכל הכופר בטובתו של חברו סופו לכפר בטובתו של מקום (שמו"ר א ח), ומקלל לאו אהה שומע הן, שעל ידי שיפירו טובה לאברהם על המאכלים שנותן להם, יבואו להכיר טובה גם לה'.

המבקש מקבל...

אם כן, גם שרה אמנו הלכה בדרכו של אברהם אבינו, שפאשר האכילה את המינוקות, היתה

מרן זצוק"ל האריך ימים ושנים בזכות ענותנותו וסבלנותו הגדולה לעם ישראל, כמו שפצינו דברי פרידא שפכה לחיות ארבע מאות שנה וחז"ל (ערוגין דף) מבארים שפכה לכה בזכות השלגנות הגדולה שהיתה לו לחזר ארבע מאות פעם על הלמוד לתלמיד שהתקשה בלמודו, שפכה התנהג גם במדת ענה גדולה ובזכות מדות אלו זכה לאריכות ימים ושנים, כי על תורתו נאמר: 'ותורת חסד על לשונה', שחז"ל מבארים שתורת חסד היא תורה על מנת ללמדה לאחרים.

ותורה על מנת ללמדה לאחרים אין הפונה רק ללמוד וללמוד את מסכתות הש"ס, אלא גם כשאדם יושב בביתו עם אשתו ומדבר עמה מיראת שמים ומתכליתם בעולם ומכין את עצמו יחד אהה לחיי עולם הפא על ידי שהם מחזקים זה את זה ללכת בדרכים ישרות ולגמל חסדים עם מפניהם וכל אחד משתדל לותר זה לזה, כזה נקרא שהם עוסקים בתורת חסד, כי שיחות והנהגות פאלו הם גופי התורה.

תורה של חסד בבית

'ותורת חסד על לשונה' מלמדנו, שכשאדם לומד תורה בלבד זה לא מספיק וגם כשהוא עוסק בחסד בלבד זה לא מספיק, שהרי 'לא עם הארץ סדי', אלא החשוב ביותר הוא לעסק בתורה באופן שפיקי האדם ממנה את הדעת לגמל חסד עם אשתו ככה שישבח אותה ויגרום לה חזק ורוממות הרוח.

לכן פאשר אדם חוזר הביתה מיום למודים בפולל או מעבודתו לפנסטו, עליו לראות שלא לבוא הביתה פשהוא חלש ומקוש, כדי שלא להיות

מוסדות חיי תורה לובלין

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאעו שליט"א
במנ"ח ספרי 'מתיקות' על התורה הש"ס והמועדים
ישיבה קטנה, ישיבה מולה, מלל תורת יוסף, בית המדרש הגדול י"ב-ה' ת"ת מתיקות השכ"ד

קשה סירובן של צדיקים נשריפת בית אלוקינו

מנכים אנו מרה יחד עם כל בית ישראל על פשירתו של אביהם של ישראל מרן שר התורה רשכבה"צ

הגה"ק רבינו שמריהו יוסף חיים קניבסקי זצוק"ל

יהי רצון שיעמוד עלינו בתפילה שנוכה לראות בקרוב בבוארתן של ישראל אמן.

רבנו ותלמידיו

שמוענה מתיקה כנגד שמוענה מרה

יום שמוענה' של פטירת תלמיד חכם גדול גורמת התעוררות גדולה בקרב הצבור, אצל עלינו להשפיל להתעורר מעיקרא ככה, משמיעת דברי תורה מפי תלמידי חכמים, שזה נקרא שמוש תלמידי חכמים וכן לא נצטרך לשמועות של אכל חיליה, כי דברי תורתם מעוררים אותנו לתכלית ומגלים לנו את המדות הטובות של התורה הקדושה - להעריך כל בר ישראלי ולא לראות בהם דפי ובפרט בתלמידי חכמים, אלא להאמין במעלתם ובצדקיותם.

חדודים מתיקים

א. איך נזהה להתענג ולא להצטער בעולם הפא? ב. היאך משה רבנו גרם כן זכות על משמיצו? ג. מה מקריח לומר שרבי עקיבא דרש את מעלות מדותיהם הטובות של משה ואהרן? ד. מהו שפכה של השפכה? ה. מה היתה פגונה של מרן הגה"ח קניבסקי זצוק"ל בהוראתו לאותם שנקבלו פאסור ברת ובתיגה בשוגג? ו. מדוע חמק מרן זצוק"ל לביתו בזמן קבלת הקהל (מאמרו 'לקח לחיי'ם)?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו יקל מתיקות: 073-313-4395. בצירוף שם. כתובת וטלפון. הווכה מפרשת יקרא: דוד הנפלינג, מודיעין-עילית.